

ปป. – เสรี 16 ก.ย. 68

เรื่องสั้น **“ครูขยะ”** ที่ท่านกำลังจะอ่านอยู่ขณะนี้ เป็นเหตุการณ์ในช่วงที่เด็กนักเรียนจบชั้น ม.5 ไปเรียนกวดวิชาเพื่อเตรียมความพร้อมก่อนที่จะสอบเข้ามหาวิทยาลัยของรัฐ(Entrance)ในเดือนตุลาคม

ด้วยเหตุผล สถานการณ์ และความจำเป็นหลายประการ ทำให้พ่อแม่ต้องตัดสินใจพาลูกไปกวดวิชา ระหว่างที่กำลังกวดวิชาก็มีเหตุการณ์ปัญหาให้ต้องมาคิดแก้ไขและพัฒนาในหลายเรื่อง ทั้งเรื่องส่วนตัวและส่วนรวม(สาธารณะ)

ประโยชน์ที่ผู้อ่านจะพึงได้รับก็คือ

1. การเตรียมความพร้อมให้ลูกในเรื่องการสอบแข่งขันเข้ามหาวิทยาลัย (Entrance)
 2. เรื่องของกฎแห่งกรรม และการอบรมบ่มสอนทางด้านคุณธรรมจริยธรรมให้กับบุตรหลาน
 3. ปัญหาสังคมที่ควรใส่ใจที่จะช่วยกันปรับปรุงดูแลแก้ไขร่วมกัน
- กุศลผลบุญทั้งหมดอันเกิดมีขออุทิศแด่แม่และเตี่ยของผู้เขียนเต็ม ๆ

จึงภูมิ ชัยสิทธิ์

เตรียมลูกเอนท์ เข็นลูกสู่

**“เส้นทางชีวิตอนาคตของลูก ลูกก็ต้องเป็นคน
คิด เลือก และตัดสินใจเอาเอง”**

ปลายธันวาคมหน้าหนาว ธม(ลูกหว่า) ลูกสาวคนโตของปิง ก็กำลัง
ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่สองของ ชั้น ม.5 เทอมหน้าก็ถึงคราจะต้อง
สอบเอ็นท์ที่ร้านซ์(เข้ามหาวิทยาลัย)แล้ว แต่ดู ๆ ไปแล้วเหมือน **‘ไก่อไม่
พร้อมชน คนไม่พร้อมชก’** อย่างไม่อย่างนั้น ไม่มีการตื่นตัว
เตรียมพร้อมรับสถานการณ์เท่าที่ควร กระทั่งปิงอดเป็นกังวลไม่ได้ นี่
ก็กำลังนั่งดูละครที่วือย่างเพลิดเพลินเจริญใจ

“ธม เทอมหน้าก็จะเอ็นท์แล้วไม่ใช่หรือลูก ?”

“จะพ่อ” ปากตอบมาแต่สายตายังจ้องจอ

“วางแผนจะไปเรียนกวดวิชาเพิ่มเติมหรือยังล่ะ ?”

“เห็นเพื่อน ๆ เขาจะเข้ากรุงเทพกันหลายคน สมัคร Apply กับ
เคมีครูอุ๊ นะพ่อ”

“แล้วผมล่ะ ว่าง ?”

“ก็แล้วแต่พ่อ”

“แล้วแต่พ่อได้ยังไม่วะ!” ปิงชักขึ้นเสียงด้วยความไม่สบอารมณ์

“ก็พ่อให้ผมไปเรียนมัธยม พ่อก็ไม่ห้าม.....” ลูกออกอาการ
งอน ๆ ด้วยน้อยใจ

เพราะปิงเคยเปรย ๆ ไว้แล้วว่าไม่อยากให้ไปเรียนกวดวิชาที่
กรุงเทพฯ ปิงเคยเล่าประวัติความล้มเหลวแห่งลูกสาวของเพื่อนครูที่
ไปเรียนเตรียมความพร้อมที่กรุงเทพฯ ตั้งแต่จบ ม.3 ก็ไปครั้งหนึ่งแล้ว
พอจบ ม.4 ก็ยังไปอีก

“แต่ก็ไม่ได้เรื่องกลับมาเลยครับ ได้แต่ไปอยู่มั่วสุม กินและเที่ยว
กันซะมากกว่า” รติซึ่งเป็นแม่ของหนูเจนเล่าต่ออีกว่า

“พอกลับมา เรียน คณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ ก็ได้เกรดแค่ 1 หรือ 2
เท่านั้น ยังจะไปเรียนทำซากอะไร เรียนอยู่ที่นี่ก็ได้พอ ๆ กันนั่นแหละ “

ปิงก็ได้แต่รับฟังอย่างสนใจ เพราะปีต่อไปก็จะถึงคิวของลูกสาว
ตนแล้ว เพื่อเอาไว้เป็นบทเรียนนะ

“พี่ปิงเอ๊ยตกคำมีแต่เมาท์กับแต่งตัวออกเที่ยว กว่าจะพากัน
กลับหอก็ดึกดื่น พอเช้าก็ไม่อยากตื่น เพื่อน ๆ บางคนเขามีความ
รับผิดชอบก็สู้ตื่นไปเรียนต่อ แต่นั่งนี้กับเพื่อนอีกสองคนนอนต่อเฉยเลย
ครับ นี่ขนาดไปอยู่แต่กับกลุ่มเด็กเรียนเก่งประพฤติดีทั้งนั้นเลยนะเฮีย

มันยังไปพากลุ่มเขาเสียขนาดนี้ ถ้าไปอยู่กับกลุ่มไหนไทย ๆ นี่มันจะเหลวไหลเสียหายขนาดไหน”

“**รติ**ไปรู้เรื่องนี้ได้ยังไง ?” ปิงนึกประหลาดใจในความรอบรู้เรื่องลูกของรติ

“ก็เพื่อน ๆ หนูสิมันมาแล้ว เพราะลูกมันแล้วให้มันฟัง ก็ลูก ๆ พรรคพวกเพื่อนฝูงกันทั้งนั้นแหละเฮีย” แสดงว่ามีแหล่งข้อมูลข่าวสารดีมาก – ปิงคิด

สักครู่รติก็พูดต่อ

“เราไม่ได้โทษลูกของเขาหรอก ลูกของเรานี้แหละมันเป็นตัวต้นปัญหา ลูกของเพื่อน ๆ หนูเขามีแต่ตั้งใจเรียนและเรียนดีทุกคน อี้นั่งแจ่นนี่แหละเกรดต่ำกว่าเขา แต่เพราะเขาเป็นเพื่อนสนิทกันมาตั้งแต่สมัยอยู่อนุบาลเลยยังเกาะติดกลุ่มกับเขามาได้ตลอด”

รติคงเห็นปิงสนใจอย่างจริงจัง สักครู่ก็ระบายต่อ เพื่อหวังให้ปิงได้ใช้เป็นอุทาหรณ์สอนลูกสาวของปิงด้วย ซึ่งลูกของปิงก็โตได้ ๆ กันมา รติมีความจริงใจน่ายกย่องอย่างนี้เสมอ

“เพื่อน ๆ เขานะเฮียเป็นลูกเศรษฐีกันทุกคน มีเงินให้ใช้ได้อย่างไม่อันเลยแหละเฮีย ลูกเราไปอยู่ในกลุ่มเขาก็เลยต้องทำตัวเหมือนเขา”

“หือ รติก็รวบพอ ๆ กับเขานะแหละ” ปิงแก้งยอหยอกล้อเพื่อคลายบรรยากาศที่รติเริ่มจะซีเรียส

“น้อย ๆ หน่อยเฮีย” แล้วรติหัวเราะซ้ำพร้อมกับยกมือไหว้ท่อมหัว

“สาธุ...ขอให้สมพรปากอาเฮียเถอะ” แล้วก็พากันหัวเราะ

สักครู่นี้ก็เล่าต่อ

“บ้านที่ไปพักอยู่เรียนพิเศษที่กรุงเทพฯ นี้ พ่อของเพื่อนนั่งแจน เขาก็ซื้อไว้นานแล้ว อนุญาตให้พากันไปอยู่ฟรี แถมมีรถตู้บริการรับไปส่งถึงกรุงเทพฯ และกลับสุรินทร์ฟรีอีก หกเจ็ดวันเขาก็ไปเยี่ยมลูกที่ถึงกรุงเทพฯ ก็ชอบแม่สาว ๆ ทุกคนขึ้นเหลาเข้าภัตตาคารอย่างโก้ ฟรีหมดจะพี่”

รติมันก็เรียกปิงว่าเฮียบ้าง พี่บ้างเอาแน่นอนอะไรไม่ได้หรอก

“โอ้โฮ แสดงว่าเขาสปอร์ต และรวยจริง ๆ” ปิงก็เสริมพอเป็นน้ำยา ทว่ารติมันติดลมบนเสียแล้ว.....

“หนูมารู้ข่าวตอนหลัง ด้วยความเกรงใจเขา เลยเอาเงินใส่ซองไปขอบคุณเขา เขาไม่เอา แถมบอกเราอีกว่าไม่รู้มัยเฮีย?”

“เออ ว่าไง?” ก็มันพูดกันอยู่ที่ไหนเมื่อไรก็ไม่รู้ดันมาถามปิงซะฉิบ

“ว่า..... พี่หลังอย่าทำอย่างนี้อีกนะ ดูใจเขาสิเฮีย”

เราก็พยักหน้าหงึก ๆ อ้อออกไปตามบรรยากาศ

“แต่เฮียเอ๋ย ลูกเขาทุกคนเรียนเก่ง ตั้งใจเรียนทุกคน ไม่เคยใช้จ่ายฟุ่มเฟือย ไม่เคยประพฤติดัวเสียหายให้เรารู้เห็นเลย เป็นบุญวาสนาของเขาจริง ๆ ใ้ลูกเราเนี่ย น้ำ.....” รติทอดถอนใจ

รตีเป็นครูรุ่นน้องปิงหลายปี มีอุปนิสัยตรงไปตรงมา ขวานผ่าซาก ปากไม่หวานแต่จริงใจ ไม่ลำเอียงเข้าข้างลูกแบบผิดๆ เหมือนใครๆ อีกหลายคนที่ปิงได้พบเห็นมา

ปิงจึงก็ได้้นำเรื่องราวหลากหลายเหล่านี้มาเล่าให้ลูกสาวฟัง เพื่อให้เป็นอุทาหรณ์สอนใจ ให้มีบทเรียน อย่าเผลอตามกระแสแบบไร้สติ

เมื่อเหตุการณ์เช่นนั้นได้ก้าวย่างมาถึงลูกสาวของปิงในวันนี้ที่จะต้องเดินทางไปเรียนกวดวิชาเตรียมเอ็นทรานซ์เหมือนเขาบ้าง ก็ทำท่าเริ่มจะเกิดปัญหาขึ้นมาเสียแล้ว

ความเดิมที่ลูกธมได้โต้ตอบพ่อมาด้วยอาการน้อยใจอย่างงอนๆ ว่า

“ก็พ่อให้ผมไปเรียนมัยละ.....พ่อก็ไม่ให้”

“แล้วเพื่อนที่ธมจะไปด้วยนะ เป็นใคร ” ปิงท้วงกลับ “แต่ละคนมีแต่หน้าระรื่น เฮฮา ถ้ามุ่มมันหมั่นเพียร พ่อจะไปขัดทำไม”

ดูลูกธมก็ยอมรับความเป็นจริงที่ว่านี่อยู่ในที่ เพราะไม่ได้เห็นค่านหรือท้วงแย้งประการใด

แต่ถ้าจะพูดกันตามความเป็นจริง เพื่อนๆ ของลูกธมทุกคนนิสัยกิริยา มารยาท อยู่ในขั้นดีเลยทีเดียว ผลการเรียนเฉลี่ยก็สูงกว่าๆ เกือบทุกคน ทุกคนล้วนร่าเริงแจ่มใส ไม่ซีเรียส ไม่มุ่งแข่งขันกันมาก

จนเกินไป คงตรงกับรสนิยมของลูกธม จึงไม่ค่อยเห็นธมจะเลือกคบกับเพื่อนที่มุ่มมันขยันจริงจังที่เกรดเหนือตนมากนัก

ซึ่งลึกๆ ปิงก็คิดว่าดี เพราะ **มุ่มแข่งขันซีเรียสเครียดเกินไปก็ไร้สุข แต่ถ้าสนุกมากเกินไปก็จะไร้อนาคต** ทุกอย่างต้องมีความพอดีถึงจะดี

ธมเป็นเด็กเรียนดี แต่ไม่ถึงกับเรียนเก่ง(อันดับที่ 50 ของสายวิทย์ เกรดเฉลี่ย 3.5 นิด ๆ) แต่ก็มุ่มมันขยันพอควร กิริยามารยาทใช้ได้ มีน้ำใจกับพ่อแม่และน้องดีมาก ไม่ซีเรียสจนเสียความสุข ช่วยงานบ้านด้วยความรับผิดชอบในหน้าที่อย่างสม่ำเสมอ ไม่อึดอัด ไม่ต้องบอกซ้ำซาก แค่นี้ปิงและแม่(ซ้อง)ก็คิดว่าพอใจแล้ว

ครั้งนี้จะไม่ให้ไปกวดวิชาที่ไหนเลยก็คงจะไม่ได้ เพราะระบบการศึกษาของไทยมันก่อให้เกิดสภาพบังคับเช่นนี้ มีอย่างไหนกำหนดให้เด็กสอบเอ็นท์ครั้งแรกด้วยเนื้อหา 6 ภาคเรียนในเดือนตุลาคม (ช่วงปี พ.ศ. 2542 – 2547) ทั้ง ๆ ที่เด็กเพิ่งเรียนได้แค่ 5 ภาคเรียน เนื้อหาที่เหลือก็เลยต้องรีบชวนขวายหาเรียนล่วงหน้า สถาบันกวดวิชาก็เลยรวยอื้อ

ทบวงนี้แหละตัวดี วางท่าราวกับว่าเหนือชั้น ไม่ยอมร่วมปรึกษาประสานกับหน่วยงานอื่นเท่าที่ควร ยืนกรานแต่จะเอาตามแนวความคิดทางตนอย่างเดียวเกินไป ปัญหาเช่นนี้จึงเกิดมีขึ้น

ผลก็คือ ทำให้เด็ก ม.6 ทั่วประเทศเลยต้องเดือดร้อนกันไปหมด ต้องวิ่งพล่าณเหมือนเจ้าเข้าเพื่อหาเรียนพิเศษเพิ่มเติมล่วงหน้า แล้วลูก

ชาวบ้านธรรมดา ๆ ส่วนใหญ่ที่ขัดสนล่ะ ต้องจนตรอกหมดทางสู้ใช้หรือไม่ ?

ความยุติธรรมทางการศึกษา และการแข่งขันที่เป็นธรรมมันอยู่ตรงไหนล่ะ ?

แต่เมื่อถึงเวลาจะต้องเรียนกวดวิชา มัวแต่ไปอ้าปากถาม แหงหน้าหาคำตอบอยู่ก็เสร็จเขาเท่านั้นเอง ปัญหาที่ต้องคือปัญหา แต่การแสวงหาก็จำเป็นต้องแสวงหาเช่นกัน เพราะมันเป็นระบบแข่งขันนี่นา.....

ปิงเลยต้องมาตะล่อมลูกสาวเพื่อให้ก้าวไปสู่เส้นทางที่ถูกต้องเหมาะสมสำหรับเราต่อไป

“เพื่อน ๆ ของธมนนอกจากไปกวดวิชาที่กรุงเทพฯ แล้ว เขาไปที่ไหนกันอีกล่ะลูก”

สถาบันกวดวิชาคณิศวร (K.C.)

“K.C.จ๊ะพ่อ”

“K.C.อะไร อยู่ที่ไหน ?” ปิงยังไม่เคยได้ยินชื่อนี้เข้าหามาก่อนเลย กังงแตก

“อยู่ที่ขอนแก่นจ๊ะ เพื่อน ๆ ก็จะไปหลายคนอยู่”

ปิงจึงถึงบางอ้อว่า ที่แท้ก็คือชื่อสถาบันกวดวิชานั้นเอง

“เขาคิดค่าเรียนกันยังงี้ลูก ?” แม่ซึ่งนั่งอยู่ใกล้ ๆ เริ่มสอหดแทรกเสริมเติม

“ยังไม่รู้เลยคะ เห็นแต่เพื่อน ๆ พุดกันแค่นี้แหละ”

“ธมลองไปหารายละเอียดเพิ่มเติมมานะลูก พ่อแม่จะได้พิจารณา
ลูก” ปิงบอก

“จ๊ะ”

ที่พูด ๆ มานี้ ปิงได้บอกไว้ตั้งแต่เดือนตุลาคมโน้น นี่ก็ปาเข้าไป
ปลายธันวาคมแล้ว ข้อมูลข่าวสารก็ยังไม่คืบหน้าชัดเจน หลังจาก
ปรึกษากับภรรยาแล้ว ปิงก็ออกอุบายโดยบอกลูก ๆ ในจังหวัดหนึ่ง

อีกสองสามวันต่อมา(25 ธ.ค. 43) ก็ยิ่งเข้าใกล้วันปีใหม่ ตั้งแต่
ซื้อรถเก๋งมา ปีใหม่ทุกปีปิงก็จะพาครอบครัวทัวร์เที่ยวต่างจังหวัดสอง
สามวันเสมอมา ปีนี้ลูกธมก็เลยได้เอย่ทวงถามพ่อขึ้น

“พ่อแม่ ปิดปีใหม่ไปเที่ยวไหนกันดีจ๊ะ” ธมเปรยแบบที่เล่นที่จริง

“ลูก ๆ อยากไปที่ไหนกันมั่งล่ะ?” ปิงก็จึงเริ่มสานต่อตามแผน

ปิงพูดพร้อมกับหันหน้าไปทางไอ้ต๋วย เพื่อให้ลูกต๋วยที่นั่งอยู่ใกล้ ๆ
ได้มีส่วนร่วมด้วย ครอบครัวนี้ก็มีลูกสาวสองคนเท่านั้นแหละ

“ไปทะเลดีมั้ยพ่อ” ธมเอย่

“ดีลูก แต่คงไม่ใช่เวลานี้” ปิงบอก

ลูก ๆ ก็ยอมรับ คงเพราะสรุปได้ว่า เป็นช่วงปิดระยะสั้นๆ แต่
ต้องเดินทางไกล ไม่คุ้ม

“จั้นไปอุบลฯเป็นไงพ่อ ?” ธมยังคงพยายามเสนอแนะเพื่อจะให้
ได้ไปเที่ยวตามเจตนา

“ก็ดีเหมือนกัน แต่น่าจะมีที่อื่นที่ดีกว่ามั๊ย ?” ปิงก็เริ่มตะล่อมให้
เข้าแผน

“ดู๊ยว่าไปขอนแก่นดีกว่านะพ่อ”

ลูกสาวคนเล็กเริ่มเสนอเข้าสู่เป้าหมายในใจของปิง

“เออ จริงด้วย” ธมสนับสนุนเหมือนเพิ่งนึกอะไรได้ “จะได้ไป
ติดต่อขอดูรายละเอียดที่ K.C. ด้วยเลย ดิมั๊ยพ่อ”

“แค่นี้ยะ” ปิงยังคงรีดต่อมสมองของลูก ๆ ต่อ

“ก็จะได้ไปดูคณะต่าง ๆ ใน ม.ข. ด้วย
พ่อ แม่ว่าดิมั๊ยแม่” ใ้ต๊วยหันไปจับแขนแม่
เข่าขอเสียงสนับสนุน ใ้ตอนนี้มันไหวพริบ
ปฏิภาณค่อนข้างจะเวอร์ค

“อืม...แม่อีกเห็นด้วยนะ” แม่พุดยิ้ม ๆ

“แล้วพ่อละ ?” ต๊วยหันมาไล่เบ๊ย ใ้

มันฉลาดหลักแหลมเอการ

ผู้แต่ง สมัย ม.ศ.5 – จุฬาฯ

ปิงต้องการเอา ม.ข. (มหาวิทยาลัยขอนแก่น) มากระตุ้น ‘ต่อม
อยาก’ ของลูกอยู่แล้ว ความสวยงาม ความใหญ่โตอลังการของ
สถาบัน อาจสร้างความประทับใจให้ลูกคิด ทะเยอทะยานอยากมาเข้า
เรียนก็เป็นได้

เหมือนที่ปิงเคยประทับใจจุฬาฯ-ธรรมศาสตร์สมัยเด็ก ๆ เมื่อเห็นว่า
ตรงเป้าเข้าจุดปิงก็เริ่มไซโคต่อ

“ก็แล้วแต่ลูกสิจ๊ะ”

“ไฮโย !” น้องต๋อยดีใจไฮโยนำหน้า พี่มผู้เป็นเจ้าของเรื่อง โดยตรงเสียอีกยังไม่กระดิกกระด๊าเท่าไรนัก แล้วปิงก็ให้หลักแนวคิดเพิ่มเติมว่า

“เส้นทางชีวิตอนาคตของลูก ลูกก็ต้องเป็นคนคิด เลือกลง และตัดสินใจเอาเอง”

แต่.....ต้องอยู่บนพื้นฐานแห่งเหตุผลที่เหมาะสมกับวินัยของพ่อแม่ด้วย อันนี้ปิงอุบไตไวโนใจ เพื่อหวังจะให้เขาได้รู้สึกภูมิใจในอิสระแห่งการตัดสินใจที่แม้แต่พ่อแม่ก็ยังยอมรับ ไม่อึดอัดขัดใจหาว่าพ่อแม่คอยแต่ชี้นำขีดเส้นให้มากเกินไป

31 ธันวาคม 2544 ปิงก็พาครอบครัวทัวร์เที่ยวขอนแก่นตามโปรแกรม เพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับ K.C.(คณศวร) และถือโอกาสเตรียมสำรวจหาที่พักระหว่างอยู่เรียนเอาไว้พร้อมเลย(ช่วงนี้บ้านปิงยังไม่ได้ติดเน็ต) ปิงพาครอบครัวทัวร์ร้อนไปในมหาวิทยาลัยขอนแก่น และทุกพื้นที่ในละแวกใกล้เคียง เพราะก็ตั้งใจจะพามาเที่ยวแล้วนี่นา ก็ได้ชาร์ตเบ็ตพลังใจให้ลูก ๆ ได้คุ้มค่าเพราะว่าลูก ๆ ล้วนประทับใจและต่างก็ตั้งความหวังว่าจะมุ่งมั่นขยันสู้เพื่อเอ็นทีให้ติด ม.ขอนแก่นให้ได้

พอถึงเดือนมีนาคมลูกหมก็พบบทสรุป

สรุปอย่างรวบรัด ก็เป็นอันว่าพี่มพอใจจะเรียนกวดวิชาที่ **K.C.(คณศวร)** โดยร่วมกันวางแผนไว้ว่า พ่อแม่จะมาพักอยู่เป็นเพื่อนสักระยะหนึ่ง(เพราะเป็นระยะปิดเทอม พ่อแม่รับราชการครูจึงว่างตรงกัน)

ส่วนน้องตุ้ยซึ่งจำต้องมาอยู่ด้วย เลยถือโอกาสขอเรียนพิเศษเตรียม ม.5
ไปในตัวด้วย ดีกว่าอยู่เปล่า ๆ

“พ่อ ตุ้ยขอเรียน**ฟิสิกส์**วิชาเดียวพอ ปิดเทอมอยากพักผ่อน
สมองมากกว่า”

“ตามใจสิลูก ถ้าจะเรียนก็ขอให้ตั้งใจเรียนให้คุ้มค่าเท่านั้นแหละ”

“เราจะต้องตั้งใจเรียนอย่างจริงจัง อย่าท้อถอยนะธม”

วันที่ 3 เมษายน ปิงและครอบครัวก็เริ่มออกเดินทางไป
ขอนแก่นแต่เข้าด้วยรถเก๋งส่วนตัว ถึงขอนแก่นก็เกือบเที่ยง และไป
ติดต่อหาหอพักซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับ K.C.ได้แล้ว ภาคบ่ายตั้งใจจะพาลูกไป
ดู มหาวิทยาลัยขอนแก่นเพื่อเพิ่มพลังใจใฝ่ความก้าวหน้า ปิงจึง
แสร้งเปรย ๆ ระหว่างกำลังรับประทานอาหารเที่ยง

“เอ บ่ายนี้จะไปไหนกันดีอี ?”

“ไป มหาวิทยาลัยไงพ่อ” ธมเสนอแนะทำนองเตือนความจำปิง

“เออจริงแหละพ่อ ไปดูคณะเภสัชของไอ้ธมด้วยพ่อ” ตุ้ยเอามั่ง

ช่วงปีใหม่ ก็เคยพาไปแล้ว ถ้ารูปดีตราจองคณะไว้เรียบร้อย
แล้ว ต้นไม้ใหญ่ร่มรื่นเป็นธรรมชาติดี คงยังประทับใจลูก ๆ อยู่ ก็
อยากเข้าไปตระเวนดูบรรยากาศเก่า ๆ อีก

ส่วนลูกต๋วยยังสับสน ไม่รู้ว่าตนเองจะชอบคณะอะไร แต่ชอบมหา
ลัยแน่นนอน ก็เลยพาไปตระเวนชมคณะต่าง ๆ อย่างละเอียดอีกครั้ง
หนึ่ง ทุกคนล้วนประทับใจในความร่มรื่นเป็นธรรมชาติ ไม่แออัดยัด
เยียดด้วยแท่งคอนกรีตอย่างในตัวเมือง

เวลาเย็น ๆ ปิงก็พาลูก ๆ ไปสมัครกวาดวิชาที่ **K.C.** เลยทันที เมื่อ
ไปถึงสถานที่ปรากฏว่ามีเด็กนักเรียนจากหลายจังหวัดมายื่นออ รอ
สมัครอีกมากมายแน่นขนัดไปหมด

ทั้งในบริเวณตัวอาคารที่ติดแอร์ก็แออัดยัดเยียดเพื่อจะสมัครและ
รอจ่ายค่าสมัคร กลิ่นเหงื่อไคลไอรุ่นฉุนก็! ส่วนบริเวณนอกอาคารก็มี
เด็ก ๆ ยืนบ้างนั่งบ้างกระจัดกระจายไปทั่ว

เดิมลูกต๋วยตั้งใจว่าจะสมัครเรียน**ฟิสิกส์**เพียงวิชาเดียว แต่เมื่อได้
ไปอ่านระเบียบการโดยละเอียดแล้ว ก็เกิดมีแนวความคิดขึ้นใหม่ **ทำ
เอาปิงและภรรยาใจหายวาบ!**

“แม่ ต๋วยขอสมัครเรียนคณิต ม.5 และอังกฤษเตรียมเอนท์เพิ่มอีก
ได้มั้ยแม่?” ไ้ต๋วยเกิดฮึดขึ้นมาทันที

“ถามพ่อคุณสิ” แม่ก็บ๊วยมาทางพ่อ ลูกต๋วยจึงเบนหน้ารูกมาทางปิง

“ได้มั้ยพ่อ?” นัยตามีแววกังวล เพราะพ่อแม่จะต้องจ่ายเงินอีก

มาก

“วิชาละเท่าไรล่ะลูก ?” อันดับแรกปิงก็มักจะถามทำนองนี้
แหละเพราะ**ความเหนียว**โดยธรรมชาติ

“วิชาละ **พันสอง** รวมสามวิชาก็เป็น **สามพัน**หกร้อยบาทจะ
พ่อ”

‘อ้อ! อะไรจะมากมายแท้’ ปิงถึงกับสะดุ้งอยู่ในใจ เหลือบมองไป
ทางเมียก็เห็นอาการแบบเดียวกันอีกต่างหาก ปิงนึกรำพึงในใจ

‘งานนี้กระเป๋ากุปลิ้นแน่’ ภาษาลาวเขาเรียกว่า **“แปนแรบแซบ”**

ด้วยความเหนียวหนึบเป็นนิสัย ไม่ค่อยอยากจะควักเงินจ่ายทีละ
เยอะ ๆ แต่เพื่อลูกปิงก็จำต้องตัดใจ ทว่าใบหน้าอาการของพ่อแม่คง
ปิดไม่สนิท

“ลูกมั่นใจว่าจะเรียนจริงนะลูก ?”

ปิงถามเพื่อความมั่นใจ ‘ก็เล่นให้พ่อต้องจ่ายตั้งเยอะนี่
หว่า.....’

“มั่นใจจะพ่อ “

เห็นลูกมีความตั้งใจและมุ่งมั่นอย่างนี้ปิงก็ไม่อยากจะขัดใจให้ต้อง
เสียความรู้สึก

“เฮ้อ....ถ้าลูกยังยืนยันมั่นใจพ่อก็ตามใจลูกจะ” ปิงจำต้องตัดใจ
อนุมัติ

ลูกตื๊ยก็ไหว้ขอบคุณพ่อ แล้วก็หันไปรอรับเงินจากแม่ ระหว่างที่
แม่ควักเงินอันเหนียวหนึบและนับเงิน น้องตื๊ยและพีธม ได้สังเกตเห็นสี

หน้าอาการของพ่อแม่อย่างแน่นอนชัดเจน คงอ่านความรู้สึกออก เพราะดูตุ้ยก็ออกอาการเริ่มหน้าเสียถดสีไปมากเหมือนกัน คง เสียหายเงินจำนวนมากที่แม่กำลังตั้งใจนับและจะต้องจ่ายออกไปด้วย กระมัง

ครอบครัวนี้ล้วนมีนิสัยมัธยัสถ์กันอย่างนี้ทั้งบ้าน หัวอกเดียวกัน อยู่แล้ว ปิงเห็นสภาพการณ์อันไม่ค่อยเหมาะ ก็เลยแสรังทำสีหน้ายิ้ม ๆ อย่างอารมณ์สปอร์ตเพื่อปลอบใจลูก

“ไม่เป็นไรหรอกลูก ถึงคราวจ่ายก็ต้องจ่าย เพื่อลูกพ่อแม่ยอมได้ และเต็มใจ ลูกไม่ต้องกังวล ขอให้แต่ลูกเก็บเกี่ยวความรู้อย่างคุ้มค่า พ่อแม่ก็พอใจแล้ว”

ปิงโอบไหล่ปลอบใจลูก ๆ ทั้งสอง

“ต่อให้เสียมากกว่านี้พ่อแม่ก็ยังยินดีจ่าย ไม่ต้องคิดมากนะลูก”

ลูกตุ้ยไหว้ด้วยใจอันเต็มตื่น และไหว้ขอบคุณพ่อแม่อีกครั้งก่อน รับเงินไปเพื่อจ่ายเป็นค่าสมัครเรียนกวดวิชา จ่ายเงินแล้วก็มานั่งรอ การขานซื้อเพื่อให้เข้าไปรับเอกสาร(สมุด-หนังสือ)ที่จะใช้ระหว่างเรียน กวดวิชา

ขณะนั่งรอ พี่ม(ใหญ่-ภ.เขมร)กับน้องตุ้ย(เล็ก-ภ.เขมร)ก็มานั่ง สนทนากัน ปิงได้ยินการสนทนาตอนหนึ่งว่า

“ธม พวกเราจะต้องขยันและตั้งใจเรียนให้เต็มที่นะ” พี่น้อง
ห่างกันหนึ่งปีจึงคุยกันเหมือนเพื่อนมากกว่า

น้องตุ้ยพูดพร้อมกับยื่นมือไปเช็ดแฮนด์กับพี่ธม เป็นเชิงสัญญา
ด้วยสัจจาต่อกัน

“เราจะต้องตั้งใจเรียนอย่างจริงจัง อย่าท้อถอยนะธม”

ลูกตุ้ยเสริมใยเหล็กให้พี่ เพราะโดยอุปนิสัยแล้วตุ้ยเป็นคนมุ่งมั่น
จริงจังมากกว่า ผลการเรียนก็อยู่ในเกณฑ์สูงกว่า จึงมีความเชื่อมั่น
มากกว่าตามไปด้วย

พี่ธมก็ดูมีที่ท่าคล้อยตามอยู่มาก พยักหน้ารับคำกับน้อง มันเป็น
สัจจาจากพ่อแม่แอบเป็นปลื้ม ประทับใจ และภูมิใจอย่างยิ่ง และรู้สึก
ได้ว่า.....

‘งานนี้เราได้คุ้มเกินคุ้มเมื่อเทียบกับจำนวนเงินที่ได้จ่ายออกไป’

4 เมษา ปิงพาลูกไปหาซื้อวัสดุที่จำเป็นต้องใช้ในการอยู่หอ
(หอพักเมืองทอง อยู่ใกล้ ๆ กับที่กวดวิชา) เช่นพัดลม กาละมัง ชัน
ผงซักฟอก กระดาษชำระ จาน ชามและช้อนเป็นต้น บ่าย ๆ ลูก ๆ ก็ชวน
ไปเที่ยว ม.ขอนแก่นกันอีก คงยังประทับใจอยู่ วังนั้นเถอะ

5 เมษา เริ่มเรียนเต็มสูบ ลูก ๆ ไม่ทำให้พ่อแม่ผิดหวังอย่างที่
ได้สัญญากันไว้จริง ๆ โดยเฉพาะลูกตุ้ยแล้ว มุ่งมั่น มั่นเพียรจริงจัง
เต็มร้อย

เมื่อใดที่พี่มเผลออ่านหนังสืออ่านเล่นนอกตำราเพื่อคลายเครียด
มากเกินไป นานเกินไป ตู๋ยก็จะเป็นฝ่ายให้สติเตือนพี่บ่อย ๆ

“ธม อ่านหนังสือนอกมากเกินไปแล้วนะ”

พี่มก็จะได้สติปรับเปลี่ยนหนังสืออ่านทันที

บางครั้งพี่มเห็นน้องใช้เวลาพักผ่อนนอนหลับมากเกินไป (เพราะ
ตู๋ยเป็นคนอ้วนหลับง่าย) ก็จะเอ่ย

ปากเตือนน้องอย่างนุ่มนวลเช่นกัน

“ตู๋ย ตื่น ๆ นอนมากเกินไปแล้วนะ” ตู๋ย ก็จะรีบลุกจากที่นอน

อย่างกระวีกระวาด ไม่อืดอาด

ยืดยาดอย่างเคย ไม่มีอาการดิ้นรนดันทุรังสร้างความขัดแย้งให้เป็นที่
หนักใจพ่อแม่แต่อย่างใด

อันนี้ขอ(กระซิบ)บอกตรง ๆ ว่าประทับใจพ่อแม่เป็นที่สุด!

ยามเย็น เป็นเวลาที่พ่อแม่พาลูก ๆ ไปขับรถเที่ยวเตร่ชม

ทัศนียภาพ

รอบๆ เมืองเพื่อเป็นการพักผ่อนสมองและสายตา แต่ไปยังไม่ทันได้สัก
เท่าไรเลย น้องตู๋ยก็เปรยออกมา

“ก็โหมงแล้วพ่อ ?”

“หกโหมงกว่าจ๊ะ”

“ป๊ะ กลับกันดีมั้ย ?”

“จะรีบกลับไปทำไมล่ะต๊วย ?” แม่ท้วง เพราะยังเที่ยวดูบ้านเมือง
เขาได้ไม่ทันไรเลย

“หิวข้าวแม่ กินแล้วจะได้รีบทบทวนทำการบ้านต่อ งานเยอะ
เลยแม่”

“ก็พาออกมาเพื่อพักผ่อนคลายความตึงเครียดไงลูก ไม่ต้องรีบ
กลับนักก็ได้มั้ง” ปิงขับรถไปพูดไป

“ก็ได้ แต่อีกนิดเดียวพอนะพ่อ” ลูกต๊วยยอมผ่อนสั้นผ่อนยาวให้
บ้าง

“จ๊ะๆ ลูกอย่าไปตึง คร่ำเคร่งเกินไป เอาแค่พอดีๆ นะลูก ได้แค่
ไหนก็เอาแค่นั้น พ่อแม่ไม่ได้กดดันคาดหวังตั้งเป้าเอากับลูกที่ไหน
เป็นลูกที่ดี และขยันหมั่นเพียรพอเหมาะอย่างที่ทำมานี้พ่อแม่ก็พอใจ
แล้ว”

ปิงพูดเพื่อให้ลูกรู้สึกผ่อนคลายสบายๆ ไม่กดดันให้ลูกต้องรู้สึก
อึดอัดหรือเก็บกด

โห้โฮ.....รถราคาตั้งหกแสนเศษ
กว่าจะได้มาก็อุตส่าห์เก็บออมมา
เกือบทั้งชีวิตเลยนะนี่.....'

เช้าวันหนึ่ง (7 เม.ย.) เมื่อลูก ๆ ไปเรียนกวดวิชากันแล้ว พ่อแม่
อยู่หอก็ช่วยกันล้างถ้วยจานและซักเสื้อผ้าต่อ(ซักมือ-สมัยนั้นยังไม่มี
บริการซักเครื่อง) ระหว่างที่ปิงกำลังช่วยเมียซักผ้าอยู่บนห้องพัก
ปรากฏว่าไม้แขวนเสื้อที่เอามาจากบ้านมีไม่พอจะใช้ตากผ้า

“พี่ออกไปหาซื้อมาไป ที่เหลืออีกนิดหน่อยจะจัดการเอง” เมีย
บัญชาการ

ปิงก็น้อมรับ(ด้วยย่ำเกรง) รีบแต่งกายแล้วออกไปเดินหาซื้อไม้
แขวนเสื้อตามสั่ง ‘ลำเมีย ไผ่ลียบย่าน’ 555

ด้วยความที่ไม่รู้พื้นที่ก็เลยต้องเดินตระเวนหากันจนเมื่อย เดินไป
ไกลจนถึงตลาดสดหน้าโรงเรียนกัลยาวัตรโนน(ถนนหลังเมือง)กว่าจะ
หาซื้อได้

ซากลับระหว่างเดินอยู่ตามบาทวิถี(ถนนกลางเมือง) กำลังมองดูอะไรต่อมิอะไรเพลิน ๆ (ก็คนต่างถิ่นเหล่า) เผอิญสายตาดันผ่าเหลือบไปเห็นรถเก๋งส่วนบุคคลสีขาว MITSUBISHI เข้าให้ ปึงเกิดเอะใจว่า

‘เอ....ทำไมมันเหมือนรถของเราจังเลย’

พอเหลือบไปดูเลขป้ายทะเบียน 3155 ‘ไ้ห่า นี่มันรถของกูจริง ๆ นี่หว่า.....’

แต่รถเจ้ากรรมแว็บเดียวก็วิ่งผ่านเลยไปแล้วจึงมองไม่ทันได้เห็นชัดเจนว่าใครขับ กระจกฟิล์มกรองแสงก็เสริมให้มืดทึบเพิ่มขึ้นอีกด้วยแหละ ปึงหวนมานึก ๆ ดู

จะว่าเมียขับหรือก็ยังคงซักผ้าไม่เสร็จแน่ และก็ยังไม่เพิ่งหัดขับใหม่ ไม่กล้าขับในเมืองใหญ่อย่างนี้หรอก แม้แต่ในตัวเมืองสุรินทร์ก็ยังไม่กล้าขับเลย ลูก ๆ ก็เช่นกัน และขณะนี้ก็ไปเรียนพิเศษกันหมดแล้วด้วย

‘รถถูกขโมย!’ ทันทินึกได้ ปึงก็ใจรั่วระทึกไหวหวั่นสั่นกระดูกขาไหวเท่าความคิดเร่งสปีด(speed)ออกวิ่งตามอย่างตื่นตระหนก

‘ไ้โฮ.....รถราคาตั้งหกแสนเศษ กว่าจะได้มาก็อุตสาหะเก็บออมมาเกือบทั้งชีวิตเลยนะนี่.....’

แต่เพราะสวมรองเท้าแตะจึงวิ่งไม่ถนัดและได้ช้า ถึงกระนั้นก็พยายามวิ่งตามอย่างไม่ลดละ สุดชีวิตเลยเชียวละ

ผู้คนไม่น้อยก็มองตามอย่างสงสัยว่า ‘ไ้หมอนี่วิ่งหน้าตาตื่น มันสติเต็มรีเปล่า’ ปึงเองก็ไม่มีเวลาจะไปแคร์ใคร รถราคาแพง

(สำหรับปิง)กำลังจะแขงลับตาไปอยู่ต่อหน้าต่อตา จะมามัวตรวจหา
ความเหมาะสมถูกต้องอยู่ได้อย่างไร

ส่วนรถเก๋งมิตซูบิชิขาวก็ยิ่งแล่นห่างออกไปเรื่อย ๆ จะนั่งรถสอง
แถวตามสักหน่อย ‘ไฉ่ห่า ดันผ่าไม่ผ่านมาเลยสักคัน’ บางคันก็วิ่งเลย
ผ่านปิงไปจะเรียกใช้ก็ไม่ทันเสียอีก พับผ่า.....

ปิงสูทหนึ่วิ่งตามไปได้ไกลโข เหนื่อยจนหอบแฮ่ก ๆ แต่
อนิจจา.....เจ้ามิตซูบิชิขาวที่ปิงหมายตาก็ดันผ่าเลยไกลลับตาไปเสีย
แล้ว จึงไม่รู้วามันมุ่งหน้าไปทางไหนต่อ ปิงจึงเป็นกังวลว่า

‘แล้วอย่างนี้จะไปแจ้งเจ้าหน้าที่ยังงัยกันดีละนี่’ ปิงคิดและเริ่ม
คร่ำครวญ

ขวัญพลันหาย ใจก็เริ่มโศกาอาดูร ต่อจากนี้จะทำอย่างไร ไม่มี
รถใช้ก็เหมือนมือขาดตีนขาด เสียความสะดวกสบายไปหมด จะไปหา
ซื้อรถคันใหม่ล่ะหรือ ยากส์.....แค่นี้ก็แทบจะหมดเนื้อหมดตัวแล้วละ
ทั้งหมดที่มีก็หอบไปเทใส่ไฉ่มิตซูบิชิขาวจนเกลี้ยง(หกแสนเจ็ดโหนด) ส่วน
บ้านที่พักอาศัยก็ย้งต้องผ่อนส่งธนาคารเขาอยู่เลย

ช่วงนี้ความคิดปิงกำลังสับสนพุ่งซ่านไปสารพัด เมื่อถึงวิ่งถึงเดิน
มาถึงหอพักก็เหนื่อยแทบจะเป็นลมล้มทั้งยืน เพราะรถเก๋งขาวที่จอดไว้
ก็ได้อันตรายไปจากที่จอดแล้ว ตรงที่เคยจอดกลับว่างเปล่าไร้ร่องรอย

‘ถูกขโมย...ชั่วว์!.....’

ปิงจำต้องผีนเดินขึ้นบันไดไปยังห้องพักชั้นสองอย่างยากลำบาก เพราะเหนื่อยจัด และเหนื่อยใจจนเข้าอ้อนเจียนจะทรุดอยู่รอมร่อ แต่จะปล่อยให้ทรุดตกลงไปตรงนั้นได้อย่างไรในเมื่อยังไม่ได้รายงาน ภรรยาที่เคารพเลย

เมื่อขึ้นไปถึงห้องพักก็เอ่ยถามทันที

“ซ้อง รถเราใครเอาไป ?”

“ไอ้ตุ้ย”

เฮ้อ.....ค่อยโล่งอกไปได้เยอะเลยฮะ แต่ก็ยังสงสัยอยู่ดี

“แล้วทำไมมันต้องเอารถไปด้วยล่ะ?”

“มันบอกว่า วิชาตอนเช้าเขาย้ายไปใช้โรงแรมโฆษะเป็นสถานที่เรียน จะขึ้นรถเมล์ไปก็กลัวจะขึ้น

แบบไหน สายไหนไปถึงไหนก็ไม่รู้ และเพื่อความรวดเร็วให้ทันเรียน ด้วยมันจึงมาขอกุญแจไป”

“อ้อ.....ยังงั้นเอง”

ปิงก็ให้นึกแปลกใจ เพราะลูกเพิ่งแค่หัดขับ เคยลองให้ขับแต่ถนนรอบนอกที่มีรถวิ่งน้อย ๆ แม้แต่ในตัวเมืองสุรินทร์ลูกก็ยังไม่กล้าขับสักที มาที่นี้เมืองใหญ่และรถวิ่งจอแจกว่าเสียอีก

‘ทำไมมันกล้าขับวะ! ไอ้ฉวนนี่ร้ายกาจแฮะ’ ปิงคิด

“แล้วทำไมถึงกล้าให้กุญแจมันไปขับ ไม่กลัวอันตรายหรือ?” ปิงนึกตำหนิภรรยา

“ก็ไม่ว่าจะทำยังไง มันมาขอ ถ้ามัวจับได้แน่นะ มันก็ยืนยันว่าจับ
ได้นี่”

“ระวังเถอะ ชักวันจะเดือดร้อนถ้ายังตัดสินใจง่าย ๆ แบบนี้” ปิงก็
ให้สติเมียไป

‘ในเมืองเล็ก ๆ ยังไม่กล้าปล่อยให้ลูกทดลองจับ มาเมือง
ใหญ่ ๆ การจรรยาบรรณกลับกล้าปล่อยให้ลูกจับเดี่ยวโดยไม่มี
ผู้ใหญ่คอยดูแลอยู่ใกล้ ๆ มีอะไรเกิดขึ้นมาจะได้ไม่คุ้มเสีย ตามวิสัย
เด็กก็มักจะมั่นใจในตนเองเกินความเป็นจริงเสมอ ความละเอียด
รอบคอบและประสบการณ์ก็ยังมีน้อย ใบขับขีก็ยังไม่เกิดอะไรขึ้นมี
แต่ผัดกับผัดลูกเดียว ไม่น่าเลย.....’

สักครู่ลูกอ้วนก็เดินสายอาด ๆ ขึ้นมา ใบหน้ายิ้มเยื้องผ่องใส
บอกความมาแต่ไกล

“วันนี้อาจารย์เขาไม่มาจ๊ะแม่ เลยไม่ได้เรียน” ลูกตื้อเอาบุญแจ
รถมาวางไว้บนโต๊ะที่เดิม

“แล้วเอ็งทำไมกล้าขับวะไอ้ตื้อ” ปิงก็มักพูดทำนองอย่างนี้กับลูก
ประจำ ไม่ไผ่เพราะเสนาะหูอย่างใคร ๆ เขาหรอก

“หนูพ่อ ของหนู ๆ “ แน่มันกลับคุยโวเสียอีก

“แล้วเอ็งไม่กลัวหรือรถราวิ่งออกเยอะแยะ”

“ขับง่ายกว่าที่สุรินทร์อีก เพราะถนนที่นี้กว้างกว่านะพ่อ”

“เออ เอ็งขับง่าย แต่พ่อวิ่งตามเอ็งเกือบตาย”

“วิ่งตามทำไมล่ะพ่อ?” ลูกตุ้มมองมาด้วยสีหน้างุนงง ส่วนแม่ก็หัวเราะขัน ๆ

“พ่อก็ไม่คิดว่าเอ็งจะกล้าขับ แม่เอ็งก็ไม่กล้าขับอยู่แล้ว ในรถก็มอง

ไม่ชัดว่าใครขับ พ่อก็คิดว่ารถถูกขโมยสิวะ ไอ้หมา!”

จากนั้นก็มีการถามไถ่และหัวเราะกันลั่นไปเท่านั้นเอง...555

คนดี มีอำนาจไว้เพื่อรับใช้สังคม

คนชั่ว มีอำนาจไว้เพื่อทำร้ายสังคม

12 – 15 เมษายน 2545 K.C.(คณศวร) หยุดสงกรานต์ไม่มี

การเรียนการสอน แม่ลูกเขาก็เลยมีประชามติ ‘ไปเที่ยว

หนองคาย ดูสินค้าที่ริมโขง’

12 เมษายน ทั้งครอบครัวออกเดินทางแต่เข้าไปหนองคาย

บาย ๆ ก็ไปเดินปร้อดูสินค้าริมโขงตามเป้าหมาย

สักครู่หมาก็เลือกได้ทางเกยขึ้นชาลัน(ตัวละร้อย)สองตัว แม่ก็ซื้อได้บ้าง แต่น้องต๋วยยังเฉย ปิงเลยลอง ๆ ออกปากถาม

“ต๋วย อยากได้อะไรมั้งลูก ?”

“หึ.....” ต๋วยส่ายหน้าแต่ตายังมองหาของต้องประสงค์

ปิงเข้าไปกอดคอ แล้วกระซิบ

“อยากได้อะไรบอกพ่อ เดี่ยวพ่อจัดการให้”

“ไม่หรรอกพ่อ”

ริมโขงที่หนองคาย

“พ่อมีเงินติดตัวอยู่นะ บอกพ่อ ๆ “ เพราะบ่อยครั้งที่ปิงมักเผลอไม่พกเงินติดกระเป๋า ปิงพยายามแคะไ้ความอยาก เพราะรู้ว่าลูกต๋วยเกรงใจ

“พ่อแม่จ่ายไปเยอะแล้ว และต๋วยก็ยังไม่อยากจะได้อะไร”

“พี่ธมเขาได้สองสามอย่างแล้ว
นา อยากได้อะไรบอกพ่อได้
เลยลูก”

ปิงต้องลุ้นเพิ่มเพราะรู้ว่าลูกต๋วยมันคนขี้เหนียวเหมือนพ่อ แต่ถ้าวันใดที่ต๋วยเกิดไม่พอใจ ต๋วยก็จะดึงเอาเรื่องที่ได้ของไม่เท่ากันระหว่างพี่น้องมาเป็นประเด็นปัญหา โดยต๋วย มักกล่าวหาบุพการีว่า

“แม่ลำเอียง” พุดไปก็ร้องไห้ไปในวันหนึ่งนานมาแล้ว ต๋วยมันรำพันต่อว่า

“ที่ถมมีแต่ซื้อให้ ๆ ที่ตื้อนาน ๆ ขอที่แม่ก็ไม่ให้ อ้างว่าอย่างนั้น
อย่างนี้ ได้ใช้แต่ของเหลือจากถม”

ความจริงตื้อก็ไม่ได้อยากได้อะไรจริงจังเท่าไรหรอก แต่ตื้อน่าจะ
ไม่พอใจที่พี่ถมชอบเรียกร้องเอานั่นนี่จนทำให้พ่อแม่ต้องเสียเงินอยู่เรื่อย
ตื้อเสียดาเงินที่เสียไปมากกว่า อิจฉาอาจมีบ้าง ปิงจึงหวังจะกลบ
ปัญหาตรงจุดนี้นั่นแหละ

เที่ยวชมที่หนองคายหนึ่งคืน พักที่หอพักถนนอม-ประทีป 400.-
บาท อยู่ตรงข้ามวัดทุ่งสว่าง ห้องพักดีเยี่ยมเกินคุ้ม วันรุ่งขึ้น

“ว่าไงสาว ๆ จะอยู่ต่ออีกคืนมั๊ยจ๊ะ ?” ปิงถามความสมัครใจลูก
“อยู่ต่อก็ไม่มีอะไรดูหรอก จริงมั๊ยถม” ลูกตื้อเซตนาแนวร่วมกับ
พี่สาว

“จริงแหละ สู้ไปนอนที่อุดรดูบ้านดูเมืองเขาบ้างยังจะดีกว่า....
ตื้อว่ามั๊ย ?”

แล้วตื้อก็หันมามองหน้าพ่อเหมือนจะค้นหาวินิจฉัย ปิงก็เลยเอ่ย
ลอย ๆ ไปว่า

“ก็แล้วแต่ลูก ปรีกษากัน แล้วส่งคำตอบมา”

พี่น้องสองสาวเขาก็ซุบซิบปรีกษากัน สักครูก็มาแจ้งผล

“พ่อ ตกลงพวกตื้อไป.....” ตื้อพูดค้าง ๆ และหัวเราะขำ ๆ

“นอนที่อุดรจะพ่อ” แล้วสองสาวก็หัวเราะกันคิกคักอย่างถูก
อารมณ์

13 เมษายน มาถึงอุดรฯ นอนราชภัฏ 500.-(ข้าราชการลด 10 % = 450 บาท)

ถึงอุดรฯประมาณสิบเอ็ดโมงเช้า ก็พอดีเห็นเขากำลังเตรียมจะปล่อยขบวนแห่สงกรานต์โดยใช้ ราชภัฏ (วิทยาลัยครู-เดิม) เป็นจุดปล่อย แต่ดู ๆ ไปแล้วการจัดและตกแต่งขบวนโดยภาพรวมยังเป็นรองขอนแก่นอีกเยอะ(จัดเมื่อ 11 เม.ย.) เวลาที่เหลือปิงก็พาลูกเมียขี่รถเที่ยวชมเมืองจนรอบเมืองหลายรอบ(เพราะงง ๆ และหลงทางด้วย)

รุ่งขึ้นก่อนจะกลับขอนแก่นได้ไปแวะดู**หนองประจักษ์**(แม้ใครประจักษ์มักต้องจิต ดุจเทพนิมิตรยามพิศเพลिन สวยเกินคำสรรค์) อย่างเพลงที่สุเทพ วงศ์กำแหง ร้องไว้เมื่อเกือบ 40 ปีก่อนไพบูเรอะเอา มาก ๆ ทราบซึ่งตรึงใจ เกิดมโนภาพอันงดงาม

แต่พอได้มาเห็นของจริงวันนี้แล้วบอกได้เลยว่า ‘ผิดหวังจริง ๆ ‘

เพราะไม่กว้างใหญ่ไม่ร่มรื่นเอาเสียเลย กลับเต็มไปด้วยสิ่งปลูกสร้างที่เป็นอิฐ ซีเมนต์ ทำให้ดูแข็งกระด้างไร้ชีวิตชีวา แห้ง และ(แดดเผาซีเมนต์จน)ร้อนอย่างน่าอึดอัด กระทั่งลูกเมียของปิง ไม่มีใครนึกอยากลงไปสัมผัสเอาเลย ปิงก็เลยอดสัมผัสตามไปด้วย

‘ลงไปสัมผัสคนเดียวจะไปมีบรรยากาศกับแพะอะไร จริงมะ ?’
ปิงคิด

เทศบาลผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง(ก็ดูจะเหมือน ๆ กันทั้งประเทศนั่นแหละ คงจะได้แบบอย่างกัน) น่าจะได้ข้อคิดเป็นอุทาหรณ์สอนใจ อย่าคิด พัฒนาพื้นที่ด้วยการทำลายธรรมชาติอันร่มรื่นแต่เดิม แต่ควรพัฒนาให้ มันมีความร่มรื่นชุ่มชื้นมากขึ้นจะดีกว่า เหมือนอย่างเช่นรอบ ๆ บึงแก่น นครเป็นต้น

สู้ปล่อยให้มันร่มคล้มด้วยสีเขียวเป็นธรรมชาติยังดีเสียกว่าเอา ซีเมนต์ไปราดเป็นลานกว้างหรือราดโอบรอบโคนต้นไม้จนเป็นเหตุให้ไม้ ยืนต้นต้องเฉาตายเป็นแถวอย่างน่าเสียดาย เช่นที่ถนนจังหวัดเพชรบุรี เป็นต้น (ผมก็เป็นนักท่องเที่ยวนพอดครับ)

แต่ถ้าจำเป็นต้องราดต้องก่อสร้างเพราะประสงค์จะกินเปอร์เซ็นต์ จากงบการก่อสร้างก็ถือว่า เป็นเวรกรรมของชาติ เป็นความน่าอนาถ ของสังคมก็แล้วกัน เทศบาลทั่วประเทศไทยที่ไหน ๆ ก็ดูจะไม่ค่อย แตกต่างกัน(พวกพิมพ์นิยม) ที่มักมาจากการซื้อเสียงและติดตามด้วยการ ถอนทุนบวกกำไรในภายหลังเสมอ

‘หัวมันส่าย หางมันจิ้งจอก’ ระบบการเมืองในประเทศด้อย พัฒนา ก็มักจะเป็นอย่างนี้ ด้อยทั้งปัญญา คุณภาพ และคุณธรรม-จริยธรรม

คนดี มีอำนาจไว้เพื่อรับใช้สังคม

คนชั่ว มีอำนาจไว้เพื่อทำร้ายสังคม

เกิดมาทั้งทีน่าจะจะใช้โอกาสอันประเสริฐนี้คิดสร้างความคิดให้
ผู้คนเขายกย่องสรรเสริญ ไม่น่าจะกิเลสหนาปัญญาทึบ กระทั่ง ‘หลง’
ปล่อยให้อำนาจแห่งความโลภนำไปสู่การคดโกงผู้ร่วมแผ่นดินเกิดได้
อย่างหน้าด้านๆ ตายไปแล้วเอาไปได้ด้วยหรือก็เปล่า

แต่ละคนที่มา(ปล้นสังคม)ใช้ว่าจะจำใจโกงเพราะความยากจนขัด
สนหรือก็ไม่ใช้ ทุกคนล้วนมีศรีสุขและเกิดจากใจที่ไม่ยอมพอทั้งสิ้น
ใจจึงเป็นนายของพฤติกรรมชั่ว ๆ ทั้งปวง

คนประเภทนี้ ต่อให้มันมีเพิ่มขึ้นอีกก็ร้อยเท่ามันก็จะยังหิว
กระหายไม่รู้จบ ดูตัวอย่างจากมหาเศรษฐีของไทยและทั่วโลกก็ได้ มี
เป็นหมื่นเป็นแสนล้านมันก็ยังพยายามจะกอบจะโกยต่อ เรื่องความ
รู้จักพอนั้นอย่าหวัง พวก ‘**เศรษฐีสวะ**’ เหล่านี้มันจึงจนตลอดทั้งชาติ
‘จนใจโง่งง’

ในแง่นี้ ศาสนาพุทธสอนไว้อย่างดีเยี่ยมเลยว่า

ความไม่พอใจ มักเกิดจากใจที่ไม่เคยพอ

ยินดีตามได้ พอใจตามมี ชีวิตเป็นสุข

ไม่ยินดีในสิ่งที่ได้ ไม่พอใจในสิ่งที่มี ชีวิตเป็นทุกข์

ถึงพูดไป ‘พวกมัน’ ก็ไม่ค่อยอยากจะฟังอยากจะเข้าใจอะไรหรอก
ไฉ่พวก**สัตว์การเมือง** ‘กิเลสหนา ปัญญาทึบ’ นี้ (แต่เก่งทางฉ้อฉล)
โกงจนเคยตัว ชั่วจนเคยชิน ต้องปล่อยให้ธรรมชาติลงโทษ ประเภท
ไม่เห็นโลงศพไม่หลั่งน้ำตานะ เข้าทำนองที่ว่า

คนต่างจากสัตว์ได้ก็เพราะปัญญา
คนที่ทำผิดได้จนเป็นเรื่องธรรมดา
นี่มันหมาหรือคน

แต่ก็อย่างว่าละนะ ‘บอดตาจูงง่าย บอดใจจูงยาก’ ท่านว่า
จริงไหม?

คนกิเลสหนามักสร้างปัญหาให้สังคมเสมอ

14 เมษายน ก็กลับมารับลมร้อนที่ขอนแก่นกันต่อ แต่พอ
มาถึง ที่ไหนได้ ยังสดน้ำกันอย่างเหลือราญ โดยเฉพาะที่บริเวณรอบ
ๆ บึงแก่นนครเนี่ย สุด ๆ เลยฮะ คงจัดให้เป็นโซนนิ่งของงาน ก็นับว่า
เหมาะสมดี

แต่ข้อที่น่าตำหนิอย่างยิ่งก็คือ เรื่องการใช้แบ่งมาเป็นองค์ประกอบ
สำคัญมากเกินไปในวันสงกรานต์ เห็นต่อหน้าต่อตาเลย เด็กวัยรุ่น
(ชาย)มักถือโอกาสใช้เพื่อฉวนลามทางเพศแก่สตรีอย่างอุจาดตาน่า
เกลียด จับคู่บอกลำอย่างย่ำใจในที่สาธารณะ

พวกผู้หญิงที่เป็นพรรค ‘อย่างว่า’ ก็พอทนได้ แต่ที่เขาบริสุทธิ์ผุดผ่องไม่เคยต้องราศีดาว ก็ถึงกับต้องบริภาษด่าว่าอย่างอารมณ์เสีย ผู้คนที่เห็นเหตุการณ์ก็พลอยสลดสังเวชใจไปด้วย

(แต่ในอีกไม่กี่ปีต่อมา ก็กลับมีผู้หญิง(จัญไร)กล้าเปิดนมยื่นเด่นเต็นอยู่กลางถนนสีลมท่ามกลางฝูงชนไปเลย สุดท้ายจะ**อัปรีช** โคตรกะหรี่ก็ยังอาย.....**อิสต์วันรอก**(มีคนแอบแอบบริภาษนะ) ปรากฏว่าในปีต่อมา ก็ยังมีพฤติกรรมทราม ๆ เช่นนี้อีก เฮ้อ...ไม่รู้ว่าจะพากันทำให้บ้านเมืองตกต่ำทรามเสื่อมไปถึงไหนกันนะ แล้วให้รัฐบาลท่านมัวทำสันบาทาอะไรกันอยู่ไฉน แม่่งเอ๊ย.....)

บ่อยครั้งก็สาदन้าวมสบ้างใส่กระจกหน้ารถจนมองไม่เห็นทางข้างหน้า จำเป็นต้องจอดและฉีดน้ำล้างกระจกก่อน ทำให้รถวายังต้องติดเพิ่มขึ้น ส่วนเบี่ยงก็ใช้กันมากจนเกินขอบเขตความพอดีอย่างมาก **‘คนโง่ ก็มักจะใช้อิสระเสรีภาพอันมีค่าอย่างโง่ ๆ’** อย่างนี้แหละ

สภาพการณ์อย่างนี้ก็ต้องโทษไปยังผู้ใหญ่ในท้องที่ ว่าเฮงซวยห่วยแตก ที่ปล่อยให้พฤติกรรมทราม ๆ ผิด ๆ เกิดขึ้นได้อย่างมากมายแพร่หลายในสังคม ห่วยเถื่อนเอ้ย แหล่งบรรเทิงมั่วสุม ยาเสพติด และคอร์รัปชันกันอย่างเป็นระบบขบวนการ เก่งแต่ปฏิเสธหน้าใสตาแป๋วกันทุกตัวสิน่า

โดยเฉพาะเรื่อง “**ขยะ**” เทศบาลนครขอนแก่น(ยุคนี้)ถือว่าห่วยแตกมาก สังเกตอยู่หลายวันแล้ว โดยเฉพาะถนนหน้าเมือง ถนน

กลางเมือง ถนนเหล่านาดีตรงหน้า K.C.(คณศวร) ตลอดแนว ไม่มี
หน้าไหนมาใส่ใจเลยจริง ๆ ขยะมีอย่างไร ก็ยิ่งล้นก้นเกลื่อนอยู่อย่างนั้น
ในวันรุ่งขึ้น

ปิงเห็นมันสกปรกอุจาดตาน่าเกลียดนักก็เลยต้องเดินท่อม ๆ ไป
เก็บทิ้งให้มันเป็นที เก็บมันตั้งแต่ปากซอยข้าง K.C. ไปจนถึงปากซอย
ข้างสนามกีฬาโนนแหละ เก็บมันได้ทุกวัน

จนกระทั่งน้อง ๆ ที่ตั้งโต๊ะบริการโทรศัพท์มือถือบางราย(หน้าตา
สะสวย ชอบอุ้มหมาตัวเล็ก ๆ) ตั้งโต๊ะอยู่ปากทางเข้าโรงเรียนวัดกลาง
เอ่ยทักถามปิงมาด้วยรอยยิ้ม

“เป็นอาจารย์ที่นี่หรือคะ ?”

เพราะน้องเขาเห็นปิงมาเดินทำความสะอาดเก็บขยะแถวหน้า
โรงเรียนอยู่หลายวันแล้วนี่ เลยคาดว่าปิงน่าจะเป็นครูกระมัง หรือปิง
อาจจะมีคราบของครุฑติดอยู่บ้าง เลยทำให้น้องเขาสรุปไปอย่างนั้น (แต่
คนแปลกหน้าส่วนมากมักเรียกเราว่าเฮียนะ วัยรุ่นบางคนก็ถึงกับ
เรียกว่าป้าเนอะ)

อีกสองวันต่อมา(6-7 เมษา) หลังจากทำความสะอาดแถวหน้า
โรงเรียนวัดกลางแล้ว ปิงตั้งใจจะเดินทัวร์ดูบ้านดูเมืองแถวถนนหน้า
เมืองไปให้ถึงโรงแรมโฆษะ โดยมีไม้เท้ากันหมาติดมือไปด้วย

(เพราะพวกไม่มีมารยาทในการเลี้ยงหมา มักปล่อยให้สัตว์เลี้ยง
มาเห่ากระโชกโฮกั๊ดคนที่สัญจรไปมา บางครั้งก็ไปวิ่งบนท้องถนนจน
ก่อให้เกิดอุบัติเหตุอย่างไร้สามัญสำนึก)

ระหว่างทางที่ปิงเดินผ่าน ก็มักพบขยะเรี่ยราดอยู่ตลอดตามขอบบาทวิถี(ฟุตบาท) ปิงอดคิดไม่ได้ว่า.....

‘บ้านเมืองนี้ทำไมมันสกปรกจังเลยวะ เป็นเมืองใหญ่มีชื่อเสียงเล่า แต่ด้านความสะอาดไม่ได้เรื่อง ฟุตบาทก็โทรม ๆ ขอบแตกพังไม่พัฒนาเลย การเคารพกฎจราจรก็ดูยังหย่อนยาน การใช้ฟุตบาทประกอบกิจส่วนตัวก็ดูขวางการสัญจรละเมิดสิทธิสังคมยังมีให้เห็นโดยทั่วไป ‘

คณะเทศมนตรีควรใส่ใจดูแลพื้นที่ให้มากกว่านี้ สนใจพัฒนาท้องที่บ้าง (อย่าเมาแล้วพัฒนาแต่ที่ท้อง) **คนกิเลสหนามักสร้างปัญหาให้สังคมเสมอ**

จริงมั๊ยครับท่าน? **พวกนี้แหละคือตัว ‘เสนียดสังคม’ ที่น่าสําราก خاک ถ่ม เป็น ที่ สุด !**

‘มาอาศัยอยู่บ้านเมืองเขาก็ทำตนให้มีประโยชน์มั่งก็ดีเหมือนกันนะ’ ปิงคิด ในฐานะที่เป็นคนแปลกหน้า เวลาที่มีดคำแล้วด้วยสองทุ่มกว่า ๆ แล้ว คงไม่ทีใครมาสนใจใครหรอก ต่อหน้าชุมชนที่สว่าง ๆ ปิงก็เดินผ่านขยะที่เรี่ยราดนั้นไปบ้าง พอห่างตาคนที่มืด ๆ มัว ๆ ปิงก็ก้มเก็บ ๆ รวบรวมไปทิ้งตรงถังขยะที่พบเห็นเป็นช่วง ๆ (แต่หลายถังก็มีขยะล้นกล่นเกลื่อนเรี่ยราดอยู่แล้ว)

ปิงเดินไปกระทั่งเกือบถึง**ห้างแฟรี่**(ห้างสรรพสินค้าใหญ่สุดใจ
กลางเมืองสมัยนั้น) แล้วก็มีเสียงเรียกแว่วๆ ไล่ตามหลังมา

“อาจารย์ครับอาจารย์”

ปิงก็ยังเดินเฉยต่อไป ด้วยคิดว่าหูตนเองคงฟาดไปมากกว่า
ผู้คนเขาคงคุยกันออกเสียง จานๆ ไม่เกี่ยวกับตนหรอก ที่นี้ไม่ใช่
สุรินทร์สักหน่อย ปิงก็เลยเดินหน้าเก็บขยะไปต่อ สักครูก็ได้ยินเสียง
เรียกดังชัดเจนขึ้นจาก
ด้านหลังอีก

“อาจารย์ครับ”

‘เอ๊ะ เสียงเหมือนคุ้นๆ’
ปิงคิด ขณะที่กำลังก้มเก็บเศษ
ขยะอยู่ ได้เต็มมือพอดี

นี่แหละกลุ่มตัวจริงเสียงจริงในเรื่องเลย

“อาจารย์ปิงครับ.....”

ปิงเงยหน้าเอียงขึ้นไปดูตามเสียงที่เรียก อ้าว ! เห็นลูกศิษย์
สามสี่คนมายืนหอบแฮ่กๆ อยู่ บางคนเหนื่อยมากถึงกับก้มลงนั่งยองๆ

“อ้าว ว่าไงเฮ้ย” ปิงตื๊กกะใจเพราะคาดไม่ถึง ลูกศิษย์ทุกคน
ต่างก็ยกมือสวัสดิ์ ทุกคนล้วนเป็นลูกศิษย์ก้นกุฏิทั้งนั้น ได้เป็นครู
ประจำชั้นติดตามสองสามปีซ้อนเลยทีเดียว

“ผมวิ่งตามอาจารย์มาตั้งไกลนะครับ” ภัคพล ศิษย์ก้นกุฏิ เลา
ไป หอบไป

“อ้าว ทำไมล่ะ ?”

“ผมมองแต่ไกล เห็นว่าเป็นอาจารย์ปิง แต่พวกนี้มันว่าไม่ใช่”

ภักพลชี้มือไปทางเพื่อน ๆ (ประวิตร, มนัสพงษ์, กীরติ)

“พวกมันเถียงว่าอาจารย์ปิงจะมาเดินเก็บเศษขยะข้างถนนที่
ขอนแก่นทำไม”

หยุดหอบอีกแวน ก่อนจะเล่าต่อ

“ผมก็ยืนยันว่าใช่ เพราะผมจำได้ แต่พวกเขาไม่เชื่อเลยทำเดิม
พันถ้วยเดียวกันครับ”

คนเล่ายิ้มอย่างมีชัย และดีใจที่ได้พบครูในต่างแดน

“เออ แล้วยังไงต่อ?”

“พวกผมก็เลยพากันวิ่งมาทำพิสูจน์นี้แหละครับ”

“วิ่งมาจากตรงไหนกันล่ะนี่” ปิงนึกสงสัยสารลูกศิษย์ที่ต้องมา
เหนื่อยเพราะตน

“โน้น.....” เด็ก ๆ ชี้มือเกือบขึ้นฟ้า “ตั้งแต่โน้นแหละครับ” เลย
ไม่รู้ว่ตรงไหน แต่คงไกลพอดู

ประวิตร ลูกศิษย์ปิงอีกคนคงสงสัยเต็มแก่ จึงออกปากถามปิงเอา
ตรง ๆ เลยว่า

“อาจารย์มาเดินเก็บขยะทำไมกันครับ?” อีกคน(มนัสพงษ์)ก็
ถามว่า

“อาจารย์ไม่อายเขาหรือครับ?”

“อยู่สุรินทร์อาจารย์เคยทำอย่างนี้มั้ยครับ?” กীরตอดสงสัยไม่ได้
ปิงจึงตอบรวม ๆ ไปว่า

“อยู่สุรินทร์ไม่สะดวกหรอก ทำลำบาก ใครเห็นเข้า เขาจะหาว่า
โซว์ออฟ เวย์ไป เธอว่าจริงมั๊ย ?”

“จริงครับ” กิริติ-ประวิตรก็พยักหน้ารับ

“แล้วคำป้านี้ พวกเธอออกมาทำไมกันล่ะ ?” ปิงสงสัยถามคืบ
บ้าง

“ก็จะออกมากินก๋วยเตี๋ยวแหละครับ” ประวิตรตอบ “พอดีภาคพล
เขามองเห็นอาจารย์ พวกผมว่าไม่ใช่ เลยได้พนันกัน แล้วก็วิ่งตามมา
พิสูจน์ครับ”

“เออเ้า ยังงั้นก็กลับไปกินซะ จะได้เข้าหอพักอ่านหนังสือต่อ”

“อาจารย์จะไปต่ออีกหรือครับ ?” ภาคพลยังคาใจ

“เออ ก็งั้นแหละ โชคดีและขยันหมั่นเพียรทุกคนนะครับ”

“ครับ สวัสดีครับ” แล้วลูกศิษย์ก็พากันเดินหยอกล้อย้อนกลับไป
ทางเดิม

ลูกศิษย์กลุ่มนี้ จบ ม.5 จะขึ้น ม.6 ก็มาสมัครเรียนกวดวิชาที่
ขอนแก่นเพื่อเตรียมสอบEntranceในเดือนตุลาคมเหมือนกับลูกสาว
ของครูปิงนั่นเอง

*******อวสานอินทรีแดง*******

บันทึกน้ำตา

**“ เรื่องการศึกษา..... เอาจริงนะดี
แต่มีใช้ถึงกับเอาเป็นเอาตาย ”**

บ่ายสองของวันที่ 19 เมษายน วันนี้ลูกตุ้ยกลับมาจากเรียนพิเศษด้วยใบหน้าเคร่งเครียดหม่นหมอง อารมณ์บ่จอย ไม่ยิ้มแย้มแจ่มใสเหมือนเช่นทุกวันที่ผ่านมา ทันทีกที่พบหน้า แม่ก็ร้องทักไปยังลูกสาวด้วยความยินดีไปตามปกติ

“ลูกตุ้ยมาแล้ว”

แต่ลูกตุ้ยก็ยังทำซีมเฉยผิดปกติ จนแม่ชักจะเก้อ ๆ แม่ลูกคู่นี้ปกติเขาก็ใจจ๋ากันดีทุกวัน

“มาลูก มากินผลไม้กัน” พ่อเอ๋ยชวน

ปิงได้ซื้อจากรถเข็นที่เขา มักจะเร่งเข้ามาขายข้างหอพักในช่วงเวลาใกล้เที่ยงเพื่อเตรียมไว้ให้ลูกอย่างนี้ทุกวัน มีทั้งฝรั่ง มะม่วง แตงโม มันแกว สับปะรด ฯลฯ

“ไม่หิวพ่อ “

แล้วตุ้ยก็เดินไปหยิบสมุดตรีโกณที่เพิ่งเรียนออกมาทบทวนต่ออย่างซีเรียส

ตั้งแต่แรกเห็น ปิงก็คาดการณ์ไว้ในใจแล้วว่า จะต้องมียะไรซ่อน
อยู่ในใจของลูกแน่

‘ก็ลูกที่เราเลี้ยงมันมากับมือนี้นา.....’ ปิงคิด

“มากินอะไรให้เป็นการพักผ่อนคลายเครียดก่อนเถอะลูก เชื่อพ่อ
น่า มามะลูกต๊วย”

พ่อก็ต้องปลอบประโลมไปตามประสา ลูกต๊วยก็ขยับเข้ามาอย่าง
เสียมิได้ ท่าทางฝัน ๆ หงอย ๆ หน้าบอญญไม่รับจริง ๆ เคี้ยวผลไม้ได้
คำสองคำ ก็ผละจะกลับไปทบทวนเนื้อหาวิชาที่เพิ่งเรียนมาต่อ

“เป็นไงลูก เรียนไม่ค่อยเข้าใจใช่ไหมวันนี้?”

ลูกสาวมีอาการ‘พูดไม่ออก’ คงได้แต่พยักหน้ารับ ปิงก็ขยิบตา
กับเมียเป็นเชิงว่าให้เฉย ๆ ไว้ เดี่ยวสถานการณ์ทุกอย่างก็จะคลี่คลาย
ไปเอง ขึ้นไปจูนมากันจะเป็นเรื่อง

จนกระทั่งบ่ายสี่เศษ ๆ ปิงตื่นจากงีบก็ยังเห็นลูกนั่งเศร้าซึมขม
เครียดอยู่ที่ปลายเตียง ไม่ยอมงีบหลับพักผ่อนดังเช่นทุกวัน แม่จึงทัก
ด้วยความเป็นห่วง

“ไม่เป็นไรหรอกลูก ไม่เข้าใจก็ช่างมันเถอะ ปล่อย ๆ วางเสีย
บ้าง”

ช่วงนี้ลูกตื้อชอบตาแดงกล่ำน้ำตาเริ่มรินไหลลงมาตามร่องแก้ม
เป็นทาง

“อย่าไปเครียดมากเกินไปลูก” แม่ปลอบ “เก็บเอาไว้ไปปรึกษากับ
อาจารย์วรวิทย์ที่สุรินทร์ก็ได้นี่ลูก” เพราะเป็นลูกค้าประจำของท่านมา
นาน ตื้อเคารพศรัทธาอาจารย์ท่านนี้อย่างมาก(และ**อาจารย์สุภา**
ภรณ์ภรรยาท่านด้วย)

“พ่อก็ไม่ได้คาดหวังตั้งเป้าเอากับลูกที่ไหน” พ่อช่วยกันปลอบ
“ตั้งใจเรียนเต็มที่ ได้แค่นี้ก็เอาแค่นั้น พ่อก็ไม่ได้ว่าอะไรนี่ลูก”

เมื่อลูกตื้อไม่มีที่ท้าวอารมณ์จะฟุ้ง ด้วยความเป็นห่วง แม่ก็เลย
อยู่เฉยต่อไปไม่ได้เช่นกัน

“ทำไมถึงไม่เข้าใจล่ะลูก?” แม่ชักลมเสีย จึงเริ่มทิ่มคำถามแบบ
ย่ำปัญหา ด้วยเสียงขุ่น ๆ

“มันยากมากหนักหรือ?”

ลูกตื้อเลยทำหน้าบึ้ง น้ำตาไหลพลั๊ก ๆ พ่อแม่ก็เริ่มเครียดกับ
ปัญหาใหม่ตรงนี้ สักครู ด้วยความไม่ยากตอบปัญหาที่พ่อแม่ถาม
ตื้อก็เลยลุกไปนั่งเขียนบอกปัญหาตามสไตล์ แม่จะลุกตามไปดู ปิงจึง
ดึงมือภรรยาไว้ไม่ให้เข้าไปตอแยลูกอีก

“เฉย ๆ ชะมั้ง ถ้ามารู้อะไรมากหนัก” ปิงขึ้นเสียงต่อว่าภรรยา

“ก็อยากรู้ว่ามันมีปัญหาอะไรกันแน่” แม่ก็ชักลมเสียเสียงดังขึ้น
เช่นกัน

“เออน่า เดียวมันสงบสติอารมณ์ได้มันก็บอกเองแหละ เข้าที่สร้างปัญหาไม่เข้าเรื่อง”

ปิงชักเหลืออก ไป ๆ มา ๆ พ่อกับแม่ก็จะทะเลาะกันเองต่ออีก ตูยเลยต้องออกมาตัดบทพูดทั้งสะอื้นว่า

“เดี๋ยวค่อยอ่านในนี้” เพื่อขัดจังหวะไม่ให้พ่อแม่ทะเลาะกันต่อ พ่อกับแม่เลยเงียบสนิท รอดผลจาก ‘บันทึกน้ำตา’ ของลูก ในบันทึกนั้นเขียนไว้ว่า

“วันนี้เรียนคณิตศาสตร์ไม่เข้าใจ มันหงุดหงิดเพราะทุกวิชาที่เรียนส่วนใหญ่ก็จะทำความเข้าใจตามอาจารย์ทัน ไม่มีการต้องมานั่งสงสัยอย่างนี้หรอก แต่แม่ก็ว่า

“ไม่รู้จะสงสัยอะไรมากมาย ชีวิตแม่ก็ไม่เคยสงสัย ไม่เข้าใจก็คือไม่เข้าใจ ไม่เคยเก็บเอามาเป็นกังวล”

ก็ชีวิตคนเราไม่เหมือนกันนี่ คนเราต้องการเกรด 4 กับเกรด 2 ยังไม่เหมือนกัน ขนาดเราได้เกรด 3 ยังเจอด่าบ่อย ๆ มันก็ต้องพยายามกันหน่อย พยายามแล้วผิดก็บ้าแล้ว

แล้วชีวิตคนเราไม่ได้ต้องการจะ लेकरคณะครูเสมอไป คนเราหวังสูงก็ต้องเข้าใจบทเรียน ไม่ใช่เรียนแล้วผ่านไป จะสบายเรื่อย ๆ ชีวิตก็ไม่ต้องก้าวหน้า

- ถ้าคุณไม่เข้าใจสูตรวันนี้ อนาคตคุณก็ไม่ต้องหวังอะไรในชีวิต แล้วขณะที่เราหวังก็ไม่ใช้ครุศาสตร์ด้วย รู้ไว้”

(ความจริง ตั้งแต่เรียนชั้นในม.ปลาย ตู๊ยเคยได้เกรด 3 ฟิสิกส์แค่ตัว
เดียวเท่านั้น นอกนั้นเกรด 4)

เมื่อลูกเขียน **‘บันทึกน้ำตา’** เสร็จ แม่ก็คิดว่าไปอ่าน ส่วนปิงที่ยัง
ไม่ได้อ่าน ก็ปลอมโยนให้สติลูกตู๊ยไปว่า.....

“ปลง ๆ เสียบ้างเถอะลูก ไม่มีใครเรียนแล้วต้องได้ต้องเข้าใจไป
หมดทุกเนื้อหาหรอก ไม่จั้นคนก็เป็นแพทย์เป็นวิศวะกันหมด สิ่งไหน
ที่ยังไม่กระจ่างก็ค่อย ๆ พิจารณา หรือไต่ถามอาจารย์ที่สุรินทร์อีกทีก็ได้
ไม่ใช่ว่าไม่เข้าใจวันนี้แล้วจะไม่เข้าใจไปตลอดชีวิตที่ไหน อย่าใจร้อนจะ
ให้ได้อะไรอย่างใจสิลูก **เอาจริงนะดี แต่มิใช่ถึงกับเอาเป็นเอาตาย**
”

“เจตนาการศึกษาเขามุ่งสอนเพื่อให้เด็ก **‘เก่ง ดี และมี
ความสุข’** นะลูก ถ้า เก่ง ดี แต่ไม่มีความสุขอย่างตู๊ยขณะนี้ จะไปมี
ประโยชน์อะไร พ่อไม่ต้องการให้ลูกเรียนเก่งแล้วมีแต่ทุกข์ วิตก กังวล
และเครียดอย่างนี้เลย สู้เรียนระดับปานกลางแต่ยิ้มแย้มแจ่มใสใจสุข
พ่อก็ยังพอใจมากกว่า ลองตรองดูให้ดี ๆ อีกที มนุษย์ทุกคนล้วน
ต้องการความสุขในชีวิต ถ้าเรียนแล้วเป็นทุกข์จะไปดันทุรังเรียนทำไม”

สังเกตอาการแล้ว ปิงคงต้องร่ายยาวต่อ

“เรียนเก่งแล้วต้อง**ฉลาด**ด้วยสิลูก คือฉลาดที่จะคิดอย่างมีสติ มี
ปัญญา เพื่อนำพาสิ่งที่ดีมีประโยชน์มาสู่ชีวิตของเรา เรียนเก่งแล้ว
เครียด วิตกกังวล จนต้องจนบ้า นั่นเขาเรียกว่า เก่งแต่(โง่)ไม่ฉลาด

ขาดปัญญา ไม่มีใครยกย่องสรรเสริญ ไม่เป็นคุณประโยชน์ทั้งแก่ตน และผู้อื่นเลย”

ใช้สติแก้ปัญหา ใช้ปัญญาแก้ทุกข์ ถ้าลูก

ใช้อารมณ์จะเพิ่มปัญหา ใช้วิชาจะเพิ่มทุกข์

“ลูกยังเด็กก็อาจจะคิดอะไรไปตามประสาเด็ก แต่เมื่อได้ฟัง คำแนะนำชี้แจงด้วยเหตุด้วยผลจากพ่อแม่ก็ลองเอาไปตรึกตรองอย่าง ละเอียดดูอีกที พ่อเชื่อในสติปัญญาว่าลูกจะเห็นคำตอบและเข้าใจ คณิตศาสตร์-ฟิสิกส์ ยากกว่านี้ตั้งเยอะลูกยังเรียนรู้เรื่องเข้าใจได้ คำแนะนำของพ่อแค่นี้เชื่อว่าลูกคงเข้าใจและหาคำตอบได้แน่นอน”

พ่อแม่อ่านจบก็ส่งกระดาษ **‘บันทึกน้ำตา’** มาให้พ่ออ่านต่อ ทันทีที่อ่านจบปึงถึงกับเลือดจืดขึ้นหน้าอย่างโกรธเคือง ขมับเต้นตุบ ๆ ตึงเปรี้ยะ รู้สึกพลุ่งพล่านเดือดปุด ๆ ในใจ แต่ก็พยายามทนสกดอด ระวังอารมณ์โกรธเอาไว้ ฟืนทำสีหน้าชาเฉย เย็บปากสนิท ดวงตา แข็งกร้าว กัดกรามกรอด ๆ นึกอยู่ในใจ.....

“ไอ้ห่า มันเกินไปวะ อุตส่าห์เลี้ยงดู อบรม สั่งสอน และส่งเสริม ให้มีความรู้ก้าวหน้า ยังมาเหยียดหยามดูถูกพ่อแม่ว่าเป็นได้แค่ครู จะหวังสูงไปไกลทำไมต้องเหยียบย่ำ ทับถมและหยามหยันพ่อแม่ของ มันด้วย ทำเป็นคนลืมหืมตัวลืมหืมตีน ไม่รู้คุณคนแม้กระทั่งพ่อแม่ที่รักอุ้ม ชู เลี้ยงดูประคับประคองมันตลอดมา.....”

ลูกกำลังทุกข์เศร้า เราอ่อน จะไปถามเพิ่มเติมปึงก็สงสารลูก ก็
ได้แต่เก็บความอัดอั้นไว้ในอกอย่างอึดอัด อย่างนี้เองที่เขาเรียกว่า

‘กลืนเลือดลงท้อง’ ไม่อยากทำก็จำต้องฝืนใจข่มใจ

แต่ความจริงที่อยู่ในใจตื้นนั้น ตื้นไม่ได้มีเจตนาอย่างในอักษรหรือ
อย่างปึงตีความหรือตื้นเพียงอยากจะทำให้อแม่รู้ว่า ตื้นต้องการ
จะตั้งใจเรียนให้ดี หวังให้ไกล ไปให้ถึงเป้าหมายเท่านั้น มิได้มีจิตคิด
จะลบหลู่ดูถูกพ่อแม่แต่อย่างใดเลย.....

16.20 น. ช่วงนี้ของทุกวัน เป็นจังหวะที่ต้องขับรถไปส่งภรรยาซื้อ
กับข้าวที่ตลาดสดหน้าโรงเรียนกัลยาณวัตร(ตื้นไปด้วย) ส่วนปึงก็จะขับ
รถเตลิดไปรับลูกที่โรงเรียนโชมณะ(K.C.เขาเข้าสถานที่ไว้เพิ่มเติมเพื่อ
ใช้สอนกวดวิชา) โดยปึงมีเป้าหมายว่ารับแล้วก็จะวกกลับมารับพวก
ตื้นกับข้าวยังที่เดิม

ตลอดเส้นทางที่ออกจากหอพัก ปึงเงยกริบ นึกเคืองจริง ๆ มี
อย่างไหน ตัวเองเรียนไม่เข้าใจแล้วมาพาลพาโลใส่พ่อแม่คนใกล้ชิด

ที่เรียนไม่เข้าใจส่วนหนึ่งก็น่าจะมาจาก ความง่วงเหงาใน
ห้องเรียนด้วย เพราะช่วงดึก ๆ เด็กหลายคนก็น่าจะ(Sense
less)ทำเสียงดัง รบกวนการพักผ่อนหลับนอนของคนร่วมหอ

โดยเฉพาะเมื่อคืนนี้ประมาณตีสองเศษ มีผู้หญิงกลุ่มหนึ่ง
ประมาณ 4-5 คน(เป็นนักเรียนหรือนักศึกษาอาชีวะนี่แหละ) นุกขึ้นมา

จิกหัวตบตีผู้หญิงอีกคนถึงบนหอพักชั้นสามใกล้กับห้องที่ปิงและ
ครอบครัวพักในข้อหา **“แย่งผัวกูทำไม”**

เพราะเป็นช่วงดึกสงัด คลื่นเสียงทะเลาะวิวาทจึงแพร่กระจายดัง
สนั่นลั่นไปทั้งหอและก็มีผู้ชาย(ผัว)เป็นคนกลาง(จำปีหวาน)เจ้าของ
ปัญหามาคอยช่วยหย่าทัพ และสับด้วยฝ่ามือ(ตบ)เป็นครั้งคราว ทำ
เอาชาวหอตกใจแตกตื่นลุกขึ้นมาชมละครชีวิต(เน่า ๆ)อย่างอารมณ์
เสีย

*“กำลังเรียน กำลังศึกษา ก็มีปัญหาเรื่องแย่งชิงผัว ๆ เมีย ๆ อี
ควาย-ไ้เบื่อกเฮ้ย จะยัดห่ายังไม่มีปัญญาหา ยังต้องแบมือขอเงินพ่อ
แม่ด้วยกันทั้งนั้น จัญไรอับปรียจริง ๆ”*

พี่ยามผู้ดูแลหอพักกะกลางคืนกล่าวประมาณอย่างเหลืออด
รัฐบาลที่ผ่านมามีหลายสมัยก็ยังนิ่งเฉยดูดาวยกันอยู่ได้ ไม่มีใคร
ใครลุกขึ้นมาจัดการอะไรกันบ้างเลยใน ‘ปัญหาของเยาวชน และสังคม’
ไม่ว่าจะเป็นด้านแหล่งมอมเมาช่วยยุกุมารมย์ การพนัน บุหรี่-สุรา ยา
เสพติด อิทธิพลเถื่อน ทูจวิตคอร์ปชั่น ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็น
เครื่องบั่นทอนความเจริญก้าวหน้าของเยาวชนและสังคมทั้งสิ้น

ได้รัฐบาลห่วยแตกที่มาจากการซื้อเสียงเลือกตั้ง(จากสังคมด้อย
พัฒนา คุณภาพชีวิตต่ำ)ก็มักเป็นอย่างนี้แหละ มิโยที่มี ส.ส.อาวุธโสจาก
ชลบุรีท่านหนึ่ง(นายบุญชู โรจนเสถียร)ถึงกับได้อภิปรายร้ายกลอนสด
กลางสภาต่อรัฐบาลยุคนั้น(หลายปีมาแล้ว)ไว้ว่า

**เรือดีดีไม่เอามาขี่ข้าม
ไปเอาเรือร่วน้ำมาขี่
อยากจะได้รัฐบาลที่ดีดี
ได้แต่คนอับริยขึ้นมาเป็น**

สำหรับสมาชิกชาวหอส่วนใหญ่ ด้วยประสาทที่มันตื่นเตลิด
หมดแล้ว เมื่อล้มหัวลง

นอนก็ต้องใช้เวลาอีกนานกว่าจะหลับ อากาศช่วงเดือนเมษาหรือก็ร้อน
อบอ้าวมากอีกต่างหาก

เมื่อลุกตื่นนอนได้น้อย ไม่พอเพียงก็เกิดอาการง่วงงุน สมอมีนง
นี่ก็คงเป็นสาเหตุส่วนหนึ่งของการเรียนแล้วไม่เข้าใจ

เมื่อเรียนไม่เข้าใจก็หงุดหงิด เครียด อารมณ์เสีย แล้วก็เริ่มพาล
(นิสัยเก่าที่ปีงกำลังพยายามแก้ไขอยู่) พ่อแม่คนอยู่ใกล้ก็ต้องเข้าใจ
และต้องคอยดูแลแก้ไขกันไป

คนเป็นพ่อแม่ก็จำยอมฝืนใจทนได้ แต่ถ้าไม่ตักเตือนบอกกล่าว
ให้เข้าใจ ให้รู้ถูกรู้ผิดอย่างชัดเจนเสียตั้งแต่วันนี้ วันหน้าก็จะติดเป็น
นิสัย(สันดาน) และก่อปัญหาให้กับตนเองและคนรอบข้างไม่รู้จบ
เตือนด้วยวาจาก็อาจจางหายกลายเป็นคลื่นกระทบฝั่ง จึงต้องมีบันทึก
นี้ขึ้นไฉละ

(เพื่อจะเป็นประสบการณ์และอุทาหรณ์ให้กับ 'พ่อแม่มือใหม่' และ
 สาธารณชนต่อไป เพื่อเป็น**วิทยาทาน**ดีกว่าปล่อยทิ้งให้มันตายไปกับ
 เราอย่างไร้คุณค่า **บุญ**ไม่ได้มาจากการภาวนาร้องขอนี่นะ)

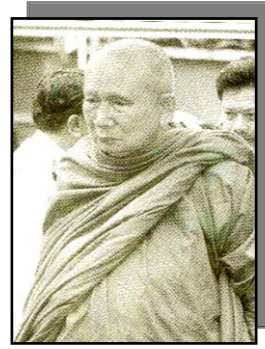
อารมณ์เสียมีด้วยกันทุกคน ถ้ารู้จักใช้ สติ-ปัญญาควบคุมดูแล
 เก็บเป็น ควบคุมเป็น และระบายนเป็นก็จะไม่เกิดพิษภัย แต่ถ้าปึงป้าง
 อีกรอบนี้วันหน้าจะเดือดร้อน ปึงเคยได้บอกเตือนไปบ้างแล้วละ ว่า

“ไม่มีใครอยากเป็นกระโถนรองรับอารมณ์เสีย ๆ ของใครหรอก”

การที่ตื้อแสดงอาการ ‘ดูถูก - กดเหยียด’ ปึงเช่นนี้ ว่าไปแล้วมันก็
 เหมือนสม้ย้วยสรุ่นของปึงที่เคยก่อกรรมหนัก โดยได้ใช้วาจาทำร้าย
 จิตใจแม่ไว้เปียบเลย พับผ่า..... ตอบโต้แม่รุนแรงกระทั่งแม่สะอึกจุก
 ลึกเข้าไปในหัวใจ จนเป็น ‘**ตราบาป**’ ดู ๆ ไปก็คล้ายกับเป็น กงกรรม
 กงเกวียน

ไม่เชื่อก็ลองติดตามดูอีกซักกะตืดซีครับ

อำนาจของกรรม

อำนาจของกรรมใหญ่ยิ่งที่สุดในโลก ไม่มีอำนาจใดทำลายล้างได้
 แม้อำนาจของกรรมดี ก็ไม่อาจทำลายอำนาจของกรรมชั่ว
 และอำนาจของกรรมชั่ว ก็ไม่อาจทำลายอำนาจของกรรมดี
 อย่างมากที่สุดที่มีอยู่ คืออำนาจของกรรมดี
 แม้จะทำให้มากให้สม่าเสมอในภพภูมินี้
 ก็อาจจะทำให้อำนาจของกรรมชั่วที่ได้ทำมาแล้ว
 ตามมาถึงได้ยาก ดังมีเครื่องขวางกั้นไว้
 หรือไม่เช่นนั้น ก็ดังที่ท่าน(ผู้รู้)เปรียบไว้ว่า
 เหมือนวังหนีผู้ร้ายที่วิ่งตามมา
 ถ้าเรามีกำลังกายแข็งแรงวิ่งเร็วกว่าผู้ร้าย
 ก็ย่อมยากที่ผู้ร้ายจะไล่ทัน
 ความแข็งแรงของผู้วิ่งหนีกรรมชั่วก็หาใช่อะไรอื่น
 คือความเข้มแข็งสม่าเสมอของการกระทำกรรมดีนั่นเอง

(พระนิพนธ์ของสมเด็จพระสังฆราชสกลมหาสังฆปริณายก)

ขอคุณผลกรรมที่ทำนี้
จงเป็นที่ประจักษ์แจ้งทุกแห่งหน
ขอสำเร็จแก่ศิษย์-มิตรทุกคน
ขอให้พ้นเวรกรรมที่ทำมา

ช.ชัยคีรี

